

Дъждът се стича бавно по стъклата,
есенен дъжд изтихичко ръми,
на стаята във зрача полулъмен
стоиме с тебе двамата сами.

В алеята цветята ронят сълзи,
камбанен звън на някъде звъни
и есенният ден полека гасне
зад сините далечни планини.

Как хубаво е вечер в тишината,
загледани и двамата навън
да слушаме, унесени и тъжни,
на капките приспиващия звън.